

ניתן לצפות בשיעורים נוספים באתר של
מכון מאיר בכתובת: www.meirtv.co.il

אז מה הבעיה?

עיון בפרשת השבוע על פי ה"הכתב והקבלה"

את המאורע מהמציאות כי אם יתחזק באורח ישרים לרגליו. אבל חרדת רשע, לא תיתן פריה לאסוף רעיוני מוסר בקרב לבבו, ולהציג על ידם בשער משפט בתיקון המעשה, כי אם לחשוב שרעה צפונה בכל מאורע בלתי רגיל, שרפואתו היא רק הכחדת הרושם שעל ידו התגלה שינוי זה, "שחטו תרנגול זה שקרא ערבית". השינוי רשום הוא. חיי המשפחה המאוגדים יתראו בתרנגול, השולט בבנות זוגו, ומתייחס להם יחוש בעל משפחה: השליט ודואג, מגין ומרחם גם יחד, לעומת העורב אשר לא ידע רחם והוא אכזרי על בניו. והתרנגולת הנכנעת כל כך וההפוכה מתכונת התרנגול, השליט, הצועד בגאון, שגם שינוי הקול, נובע משינוי עוז הנפש בין חוזק לחולשה. והיא קראה גברית - איזה סיבות סביביות חוללו מהפכה כזו? מחשבות כמו אלה מביאים חשכת פחדים על נפשות רשעים, שהרע שבהוויה הוא לעיניהם חזות הכל, ובדמיון מתעה יפנו אל התולדה הקרובה להסירה, מה שמשפיל את ההשקפה המוסרית עוד יותר לחזק את קשיות הלב, ואי ההקשבה אל קול ד' המלא חסד ורחמים, חדות עולמים וגבורת צדק, במלוא כל היקום, המבטיח את האושר והטוב לשומעים בקול דברו, ובכל המוני השינויים, ממלאם עז ותעצומות, וחליפות טובות ההולכים בד בבד עם הטבת התכונות והמעשים, שכל אלה הפוכים הם מדרכי האמורי, הפונים אל החיצוניות שבשינויים, בחרדה, מלאה רשע ואולת גם יחד.

מלשון נספח ור"ל נגע הנספחה על האדם מבחוץ ואינה באה מגופו מבפנים, שהנגע ממש בא מבפנים ומתגלה על עור הבשר בחוץ, והנגע המקרי בא רק מבחוץ ע"י איזה מקרה כעין שיקרה לפעמים כשיעבור אדם על מקום הטנופת בד"מ שתתדבק איזה מין צרעת וזה נקרא והוא טהור, אך כשהוא פושה מורה זה שאינו נגע מקריית רק נגע אמתית הבא מגופו וטמא:

3. עין אי"ה שבת א', א', מ"ג

מציאות התחלואים פועלת פעולה טובה על תכונת האדם, על ידם האדם נכנע מלפני ד', והידיעה של אפשרות החולי למין האנושי פועלת לטובה לרכך קושי עורף של קשי עורף ולבצר זדון רעי לב. אמנם להשלים את הלקח הטוב שמקבל האדם ממציאות החלאים הוא מה שעל ידם האדם מזדקק בטבעו לתפילה, לחלות פני ד' להושיעו בעת צרה ויום רעה. ע"כ רבה היא מאד פעולת התפילה בחלאים, כי מתוך התכונה האנושית אנו מכירים שאחת מהמטרות ההשגחיות בהמצא החלאים היא שישוּב האדם אל פני ד', "תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם". ע"כ פעמים רבות כאשר פעלה המחלה את תעודתה המוסרית כראוי, ע"י שבהתגבר האדם בתפילה, החולה ע'צמו או קרוביו ומיודעיו, הטיב עכ"פ למצב המוסרי בכלל, ונתקברו לבבות רבים אל ד' ונתרככו ומדותיהם נזדככו, הנה הגיעה למטרתה ובוזה תלך לה והאדם ישוב לאיתנו.

4. עין אי"ה שבת ב', ו', ק"ד

האומר: "שחטו תרנגול זה שקרא ערבית ותרנגולת שקראה גברית". יש בו משום דרכי האמורי". ההשרשה הנפשית במעמקי הרע והאכזריות, גורמת למגורת רשע פנימית שתהיה קבועה בלב. ההוויה כולה מתגלה לנפש הרשע, החפץ ברע והשחתה בתכונתה האיומה והמפלצתית, וכל שינוי מעורר עליו זוועה ופחדים. בעת אשר השקפת-הטוב-האלהי, הקבועה בנפש צדיק, היא מרוממת אותו ומשגבתו ישע. יודע הוא כי כללות ההנהגה האלהית וכל פרטיה - הכל לטובה ולאֹשר, ועל כן יבטח ליבו ולא יבהל מפני כל תעלומות וצפונות המונחות בתוך העתיד, אשר לפעמים יעוררו את הרעיון העולה לרגלי מקרים יוצאים מן הכלל. ואם ישתמש לפעמים להטבת המוסר וטהרת הרוח, לזירוז הצדק והתום, על ידי ההתעוררות הטבעית הנולדת, על פי תכונת האדם, אם מעט ואם הרבה, לרגלי כל שינוי וכל מאורע תמוה, - לא ישים לב להגות

1. ויקרא י"ג, ב'-ה'

(ב) אדם כי יהיה בעור בשרו שאַת או ספּוּת או בהרת ויהיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אזור מבגדיו הכהנים: (ג) וראה הכהן את הנגע בעור הבשר וישער בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמוק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו: (ד) ואם בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמוק אין מראה מן העור וישערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים: (ה) וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעינו לא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שנית:

2. הכתב והקבלה ויקרא י"ג, ב'

ספחת. שרש ספח הונח לרשי"פ על דבקות הטפל עם העיקר ובאופן שהטפל פחות וגרוע מן העיקר במעלה ובמדרגה, מזה אמר (ש"א ב') ספחני נא אל אחת הכהנות, אין ר"ל שיעשנו שזה לו רק שיהיה נספח וטפל אל אחת הכהנות להרויח עכ"פ פת לחם, ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב (ישעיה י"ז) פ"י בשעה שישוּבו ישראל אל ארמתם יתלוה הגר עמהם בכוונה שיהיה חשוב כמזהם, ולא תצא כוונתם אל הפועל כי לא יהיו רק נספחים כי יתנחלום ישראל כמבואר בפסוק שאחרי, וכן תחת הרול יספחו (איוב ל"ז) שהם פחותי המעמד כ"כ עד שאפ"י צל החרול והקוץ שבה להם, ומוזה שם ספית, את ספית קצירך לא תקצר, והיא תבואה העולה בשנה שניה מן הקציר של שנה שעברה שהוא דבוק עם קציר העבר וטפל לו, ומוזה שם ספחת ... ומוזה הענין ג"כ שם מספחת מסימני טהרה של מצורע (כדלקמן ו') וטהרו הכהן מספחת הוא, ואם פשה תפשה המספחת בעור, מספחת מענין ספית כלומר שאין הנגע הזאת נגע בפ"ע רק הוא כמו ספית לאיזה חולי פנימי שהיה במנוגע, וכעין שיזדמן לפעמים בחולי הקדחת וכדומה לו שיצטרע האדם אחר התרפאו מחליו, והסימן שהוא ספית של חולי אחר הוא כשאינו פשה אבל כשהוא פשה שוב אינו ספית רק נגע חדש בפ"ע וטמאו הכהן, וזה ההפרש בין ספחת למספחת, שהספחת מין נגע של מראה לבנה חלושה הטפלה למראה לבנה חזקה כמבואר לעיל, ומספחת מין נגע הטפלה לאיזה חולי שאינו מינו, או יש לומר ששם מספחת כפשוטו